

Coral pyyhkäisi kyöneleen silmäkulmastaan laskien valkoisen ruusun rantaviivalle. Hän katseli, kuinka vaahtoisat aallot pyyhkäisivät sen yli, vieden yksi kerrallaan jokaisen terälehden mukanaan meren kuohuihin. Pian jäljellä oli enää kukan yksinäinen, piikikäs varsi, joka tutisi kylmässä merituulella vailla rakastavia vanhempia. Coral oli tuo varsi. Hän oli elänyt lapsuutensa onnellisesti vanhempiensa kanssa. Sinä kohtalokkaana päivänä, kun petollinen meri oli vienyt hänen äitinsä ja isänsä, jokainen ilonterälehti riistettiin tytöltä. Orvoksi jääminen oli kamalinta, mitä hän voisi ikinä kuvitella. Kukaan ei tulisi halaamaan häntä. Kukaan ei tulisi koskaan enää kertomaan, kuinka paljon tätä rakastaa ja kaikki on tuon petollisen meren syytä. Äitienpäivä sattui aina yhtä paljon. Coralin sisintä kalvava kipu ei koskaan hellittänyt. Se ei kadonnut mihinkään ajanmyötä. Coral näki velvollisuudekseen tulla muistamaan vanhempiaan joka äitienpäivä. Tyttö kuiskasi useasti merelle rakkautensa, vain kuullakseen kuinka hänen hento äänensä katosi aaltojen kohinaan. Laine vei viimeisenkin terälehden valkoisesta ruususta. Coral katsoi kuinka se hävisi mereen. Suolaiset kyneleet olivat kasteleet hänen poskensa. Ruusu muistutti häntä hänen äidistään. Äiti oli ollut rakastava, aina niin huomaavainen nainen, joka silitti päätä aina kun hänen tyttärensä oli alakuloinen ja antoi lämpimän halauksen aina kun Coral sitä tarvitsi. Äiti oli ollut kuin valkoinen ruusunterälehti: niin kaunis ja suloinen. Terälehti, joka ei koskaan kuihtunut tai varissut pois. Pieni ihme. Coral astui lähemmäksi merta, jonka aallot hyväilivät hänen paljaita nilkkojaan. Aivan kuin ne olisivat yrittäneet vetää tytön mukanaan ikuisen pimeyteen. Aivan kuin ne olisivat kuiskineet yllyttäviä sanoja. "Tule kanssamme Coral. Äitisi odottaa sinua - vanhempasi odottavat sinua. Tule, niin et tunne enään surua. Täällä sinun on hyvä olla." Hän oli joskus harkinnutkin vain heittäytyvänsä aaltojen viemäksi. Coral kuitenkin tiesi satuttavansa niin montaa ihmistä. Hänen äitinsä ei haluaisi sitä. Hän tapaisi äitinsä vielä. Hän ei katoa mihinkään. Äiti odottaisi häntä vaikka koko ikuisuuden. Tuuli heilutti Coralin vaaleanruskeita hiuksia. Tyttö sulki silmänsä ja levitti kätensä. Joskus hänestä tuntui, että tuuli oli hänen ainut ystävänsä koko maapallolla. Tuuli toi aina uusia mahdollisuuksia. Se näytti tietä uuteen alkuun. Tuuli toi viestejä Coralin vanhemmilta. Se kuiski lohduttavia sanoja. Coral polvistui veden äärelle ja kosketti meren mustaa pintaa kämmenellään vain toivoen, että hänen vanhempansa tuntisivat hänen kosketuksensa. Tyttö kauhausi maasta hieman vaaleaa rantahiekkaa. Hänen vanhempansa olivat olleet valkoisia, kauniita ruusuja. Nyt ne olivat vain aaltojen kuljettamaa tomua. Coral katseli kuinka hiekka valui hänen sormiensa lävitse. Nyt hänen vanhempansa, hänen isänsä - hänen äitinsä olivat rantahiekkaa.